

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab Anno 1752. usque ad
Annum 1757 - Cum Appendice ad Annos 1744. 1745. 1748

Luxemburgi, 1758

III. Sanctissimi Domini Nostri Benedicti PP. XIV. Epistola prima ad R. P.
Engelbertum Abbatem Monasterii Campidonensis, de facultate Abbatialem
Ecclesiam Campidonensem. 16. Novemb. 1748.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74789](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74789)

1745.

1748.

mentionem fecimus de Concive Nostro Joanne Chrysofomo Trombelli Abbate, nunc iterum ejus memoriam repetimus, qui pariter *supra cit. Dissert. 7. cap. 24. & seqq.* hoc idem assumptum summa felicitate, atque eruditione comprobavit. Jam vero ut finem faciamus, paternam vos benevolentiam complectentes, Apostolicam Benedictionem Vobis impertimur.

Dat. 20. Aprilis 1745. Pont. V.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majoris die 20. Aprilis 1745. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

lo nominiamo; avendo esso pure nella cit. dissert. 7. al cap. 24. e seguenti, dimostrato con molta felicità ed erudizione, questo stesso assunto. E qui intanto abbracciandovi, con Paterno affetto vi diamo l'Apostolica Benedizione.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majoris die 20. Aprilis 1745. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Dat. 20. Aprilis 1748. Pont. V.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilectis Filiis Capitulo, & Canonicis Metropolitanæ Ecclesiæ Bononiensis.

Litteræ Apostolicæ in forma Brevis Capitulo & Canonicis Ecclesiæ Metropolitanæ Bononiensis scriptæ.

Dilecti Filii Salutem, & Apostolicam Benedictionem. Insignes, quæ amplissimam istam Metropolitanam Ecclesiam maxime illustrant & ornant, laudes, & decora, tum opportunis ad divini honoris & Ecclesiasticæ discipline incrementum editis legibus, tum ædificiorum vel accessione vel instauratione, tum denique additis pretiosæ suppellectilis ornamentis, pro viribus hætenus augere adeo sollicitè studuimus; ut officio quidem minime defuisse Nobis ipsi quodammodo blandiamur; amori vero erga Sponsam, quæ gaudium & corona Nostra semper erit, nunquam videamur satisfecisse. Ut autem constantissimam voluntatem Nostram eidem novo testimonio amplius declaremus, ad caeleste præsidium publicis necessitatibus confirmandum, Corpus S. Proci Martyris e Sancti Thrasonis Cimiterio eductum & extractum, in eadem Metropolitana semper adservandum, Vobis, paterni Nostri amoris pignus, dono mittimus. Porro de hujus Sancti Martyris inventione, deque certissimis argumentis, notis ac symbolis, per quæ ejus Martyrium exploratissime designatur, pluribus ac subtiliter admodum scribimus in epistola, quam Italico idiomate ad Vos hac ipsa die damus; cui hæc etiam in forma Brevis litteras adjungimus, quas pro publico authenticoque documento futuris temporibus esse volumus. Eapropter Venerabile Sancti Proci Corpus, una cum Ampulla vitrea ipsius Sanguine respersa, quæcum fuit Sepulchro conditum (quemadmodum antiquis erat in more positum Martyrium Corpora tumulo mandare) decenter composuimus atque collocavimus in Capsula ex ære auro inducto ad urnæ instar compacta & conformata, elegantissimo opere elaborata, crystallinis sex tabulis undique contexta; quam ad certam perpetuamque rei fidem Nostri in cera hispanica rubri coloris impressis signis obsignavimus. Vobis igitur injungimus & mandamus, ut Sacra tantæ Martyris pignora, cum perenni paternæ caritatis Nostræ memoria, ad majorem Divini nominis gloriam, Sanctorumque cultum, in ista Metropolitana Ecclesia publicæ Fidelium venerationi exponatis: Fore certo sperantes, ut presentissimo etiam ejusdem Martyris patrocinio adjuti, ampliora in dies divina clementiæ munera Vobis comparetis, quibus euntes de virtute in virtutem, ambuletis digne Deo in omni opere bono fructificantes, & veritatem in caritate facientes, crescat in illo per omnia, qui est Caput Christus: apud quem assiduas ad opportunam imbecillitati Nostræ opem implorandam preces effundite. Ac Vobis, Dilecti Filii, quos eadem, qua antea presentes, nunc autem absentes benevolentiam complectimur, Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romæ &c. 20. Aprilis 1745. Anno Quinto.

Sanctissimi Domini Nostri BENEDICTI PP. XIV. Epistola prima ad R. P. Engelbertum Abbatem Monasterii Campidonensis, de facultate consecrandi Abbatialem Ecclesiam Campidonensem.

III.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilectæ Fili Noster, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

EX tuis precibus mense Martii nuper elapsi ad Nos perlatis accepimus, Ecclesiam Abbatialem, cui prees, sub invocatione Beatæ Mariæ Virginis, & Sanctorum aliquot Martyrum erectam, vetustate & dignitate conspicuam, cum a Prædecesore Nostro Hadriano PP. I. sacro Ecclesiæ ritu fuerit consecrata, occasione belli contra Suecos initi, decimo septimo seculo fere dimidio funditus everfam, tandem nobili ædificio rursus fuisse instauratam. Cumque, juxta Sacrorum Canonum Sanctiones, Ecclesia novo opere instructa, nova itidem consecratione initianda sit; illud a Nobis postulasti, ut ejusmodi consecrationis ministerium tibi, auctoritate Apostolica perficiendum demanderetur. Et si vero tanti privilegii magnitudo Nobis perspecta esset, nihilominus meritorum tuorum intuitu, ipsa quoque Ecclesiæ tuæ insigni nobilitate, de qua Mabillonius *Analect. tom. 1. ad iter Germanicum*; ipsa item Campidonensis Monasterii remotissima vetustate, cujus initia, privilegia, prærogativas late enumerat Bruschius *in serie Monasteriorum Germaniæ illustr.*, tandemque iis circumstantiis, in quibus versabaris, id suadentibus, petitam facultatem, iis tamen, quas infra enumerabimus, conditionibus circumscriptam, ultro concessimus. Par enim Nobis visa est, cum ad Sacramenti Confirmationis, tum ad Ecclesiarum Dedicacionis Ministerium designandum, causa, & exemplum. Enim vero, quamvis Sacramenti Confirmationis administratio ita soli conveniat Episcopo, ut nullus Antistes simplicem Sacerdotem, qui baptizatos confirmet, possit delegare; multis tamen Prædecessorum Nostrorum exemplis domur, ejusmodi munus Sacerdotibus, & precipuis quibusdam Abbatibus, esto nullo character Episcopali insignitis, fuisse collatum; modo extraordinarius Confirmationis Minister, Oileo, cui Episcopus pridem benedixit, utatur; ut fusiori calamo scripsimus in Nostro Tractatu de Synodo Diocesana, qui nuper e typis prodit, lib. 7. cap. 7. & seqq. Haud diffimili dispensatione, Ecclesias consecrandi privilegium, quod

Abbas Campidonensis Ecclesiam Abbatialem consecrat ex privilegio Apostolico.

Par in Sacramento Confirmationis exempli.

alioquin

alioquin nulli convenit, nisi Episcopali dignitate præfulgeat, Apostolicæ auctoritatis limites non excedit, quamvis nulli Episcoporum jus sit, simplicem Sacerdotem ad id muneris designare. Hinc Nobis jure ac merito ex Apostolicæ potestatis plenitudine ad Ecclesiam Campidonensis Monasterii consecrandam Te Ministrum delegimus, his verbis, quæ ex litteris Nostri Apostolicis die 12. Martii proxime præteriti editis hic subjicimus: *Hujusmodi supplicationibus inclinatis, tibi, eandem Ecclesiam Monasterii Campidonensis, juxta præscriptum in Rituali Romano, servatis alias de more servandis, recepto prius Oleo Sacro ab Episcopo benedicto, pro hac vice tantum, consecrandi facultatem, auctoritate Apostolica, tenore præsentium, concedimus & indulgemus.* Hinc mensè Majo sequenti, ejusdem Ecclesiæ Consecratio, te id agente, solemnè ritu peracta est.

Canonistarum sententia de jure Episcoporum in Ecclesiis dicandis.

§. 2. Conveniunt Canonistæ, Episcopis jus esse Ecclesias in eorum Diocesi existentes consecrandi, imò & alium delegandi Episcopum, qui, delegatione secusa, consecrationem citra reatum non possit perficere; cum ex præscripto Synodi Tridentinæ *Sess. 6. cap. 5. de Reformat.*, nefas sit extraneo Antistiti, sine Ordinarii licentia, in aliena Diocesi exercere Pontificalia. Addunt vero idem Canonistæ, non posse ab Episcopo simplicem Sacerdotem ad consecrationis opus obeundum designari; quandoquidem uni Summo Pontifici peculiaris hæc jurisdictione reservatur. Ita sentiunt inter Hispanos Gonzalez *Cap. Aqua, num. 3. & seq. de Consecrat. Eccles.*, inter Belgas Van Espen *Juris Ecclesiast. part. 2. art. 16. n. 10.* inter Germanos Pirhing *ad lib. 3. Decretalium art. 4. §. 1.* & Schmalzgrueber *ad eundem tit. §. 1.*, nostrisque inter Italos Tamburini *de jure Abbatum tom. 1. disput. 23. quæst. 7.*

Juxta Canones, Ecclesia dicenda est ab Episcopo, in cuius Territorio aedificatur.

§. 3. Hanc Canonistarum Sententiam nonnulla Ecclesiasticæ Historiæ monumenta illustrant, atque confirmant. In Concilio Arausicano I., quod anno Christi 441. coactum est, quodque in Collectione Labbeana refertur *tom. 3. pag. 1449.*, hæc ad rem nostram decernuntur: *Si quis Episcoporum in alienæ Civitatis Territorio Ecclesiam aedificare disponit, vel pro fundi sui negotio, aut Ecclesiastica utilitate, vel pro quacunque sua opportunitate, permissa licentia aedificandi, quia prohibere hoc votum nefas est, non præsumat dedicationem; quæ illi omnimodis reservatur, in cuius Territorio Ecclesia assurgit.* Neque exemplum Sidonii, qui, ut legitur in *Epist. 15. lib. 4.*, Ruthenorum Ecclesiam citra ullam Ordinarii licentiam consecravit, Ecclesiæ moribus, aut disciplinæ adversatur. Sicut enim Savarus in *Notis ad præallatam Sidonii Epistolam* animadvertit, nedum Ruthenorum, sed & aliæ, quæ circumpositæ erant Ecclesiæ, Pastoribus, quos Arianzæ persecutionis impetus propulsaverat, jacebant destitutæ; quod idem vel ex ejusdem Sidonii *Epistola 6. lib. 7.* aperte colligimus. Hinc nil mirum, si, inconsulto Episcopo, qui non aderat, Sidonius ad alienæ Dioceseos Ecclesiam consecrandam accesserit, ne alioquin sacra illa Aedes eximia Consecrationis prærogativa fraudaretur.

Neque officit Sidonii exemplum.

§. 5. Quod uni astitit Episcopo, ex præstituto Arausicani Concilii Canone, aperte denegatur Presbyteris in secundo Bracarensi Concilio anno Christi 563. sub Pontifice Joanne III. In memorata Collectione Patris Labbe *tom. 5. pag. 842.* recitatur *Can. 19.* hisce verbis conceptus: *Item placuit, ut, si quis Presbyter post hoc interdictum ausus fuerit Chrisma benedicere, aut Ecclesiam, aut Altare consecrare, a suo officio deponatur; nam & antiqui hoc Canonem veterunt.* Sed propius ad rem nostram Concilium Hispalense secundum, cui anno 619. præ-

Ex istdem Sacris Canonibus, verumtamen Presbyteris Ecclesias consecrare, tum Episcopis consecrationem Presbyteris delegare.

fuit S. Isidorus, aperte docet, non posse Episcopos simplicem Sacerdotem delegare ad Ecclesiarum Consecrationem perficiendam. Splendidi hujusce monumenti verba sic habent: *Septimo examine relatum est Nobis, venerandissimum quondam Agapitum Cordubensis Urbis Episcopum frequenter Presbyteros destinasse, qui, absente Pontifice, Altaria erigerent, Basilicas consecrarent. Quod quidem non est mirum id præcepisse virum Ecclesiasticis disciplinis ignarum, & statim a seculari militia in Sacerdotale Ministerium delegatum.* Ergo, ne ultra talis a Nobis licentia usurpetur, communi sententia statuendum oportuit; scientes, quia sicut Presbytero illicita Consecratio est Altaris, ita & constituitur.

§. 6. Codices nonnulli, in quibus præfati Canonis verba exhibentur, nedum Presbyteros, sed & Chorepiscopos nominant, quibus Ecclesiarum dedicatio, etiam si Episcopi delegatio faveat, pari jure denegatur. Verum Cardinalis de Aguirre in *Collectione maxima Conciliorum Hispaniæ tom. 2. pag. 464.* accuratiorum Codicum fidem secutus, Chorepiscoporum nomen, aliena manu additum, expungit; non enim de Chorepiscopis, sed de folis Presbyteris, Hispalensis Concilii Canon sermonem habet. Præterea doctus idem scriptor *loco citato pag. 473.* postquam satis probavit, Epistolam 88. quæ S. Leoni a nonnullis tribuitur, tanti Pontificis factum non esse, sed illam ex Canone septimo Hispalensis Concilii fuisse desumptam; tandem concludit, Chorepiscoporum nomen Canonis insertum, in ipsam Epistolam, quæ ex Canone illo concinnata est, facile descendisse.

Dubium, an Hispalensis Concilii Canon, etiam de Chorepiscopis meminerit.

§. 7. Etiam vero daremus, Hispalensis Concilii Canonem Presbyteros atque Chorepiscopos unâ sociasse, nihil inde conficitur; jam enim nostra ætate communis eruditorum opinio est, Chorepiscopos, si paucos excipias Episcopali caractere decoratos, puros putosque Sacerdotes fuisse. Qua de re consulendi Bellarminus *lib. 1. de Clericis cap. 17.*, Hallier *de Sacris Ordinationibus sect. 5. cap. 2.*, Morinus *Exercitat. 3. cap. 2.*, Thomassinus *de Ecclesiastica disciplina part. 1. lib. 2. cap. 1.*, Carolus du Fresne *in verb. Chorepiscopi*, Vitalisse *in Appendice ad dissertationem de Episcopis, art. 3.*, Le Droit *lib. 8. sect. ult.* Hoc in sensu Hispalensis Concilii Canon commode accipitur, ut nimirum de iis Chorepiscopis, qui Presbyteratus metam non excedunt, sit intelligendum. Juvat hæc interpretatio ex alia lectione ejusdem Canonis, quem ex Concilio Hispalensi supra recitavimus, si editionem Conciliorum, quæ anno 1585. sub auspiciis Sixti V. Prædecessoris Nostri Venetiis procurata est, consulamus. Enim vero *vol. 3. pag. 55. num. 7.* in ipso Canonis contextu, Chorepiscopi, ac Presbyteri una sociantur; ita tamen, ut par utrique tribuatur auctoritas. Canonis verba hic atteximus: *Septimo examine relatum est Nobis, venerandissimum quondam Agapitum Cordubensis Urbis Episcopum frequenter Chorepiscopos, vel Presbyteros ordinasse, qui tamen juxta Canones unum sunt &c.*, qua verborum additione, nullum, ut cuique patet, Chorepiscopos inter, ac Presbyteros, statuatur discrimen.

Chorepiscopi fere omnes Sacerdotes dumtaxat fuere.

§. 8. Cardinalis Bellarminus *lib. 2. de Confirmatione cap. 12.* docet, inesse Episcopis integram, absolutam, & quæ a nullo dependeat, auctoritatem ministrandi Confirmationis, atque Ordinis Sacramenta, quibus Nos addimus & ipsam Ecclesiarum Consecrationem. Ex quo fit, ut possint Antistites in propria Diocesi ejusmodi jurisdictione pro libito uti; quamvis, si forte qui Episcopis præest, id prohibeat, vel impediatur, hoc in casu actus Superiore vetante exercitus, illicitus quidem sit, non etiam frustraneus. Verum, eodem Bellarmino teste *in loc. cit.* longe dissimilis, ubi de simplici Sacerdote sermo

Episcoporum nativa potestas in Ecclesiarum consecratione: simplicium Sacerdotum nulla

est, militat ratio. Etsi namque Ordinis potestas, quæ ex vi characteris Sacerdoti tribuitur, plena, integra, atque absoluta, fit in Baptismi, atque Eucharistiæ Sacramentis conficiendis; inopertamen, inchoata, atque a Superioris nutu dependens habenda est Sacerdotum potestas, quo ad collationem Confirmationis, ac Minorum Ordinum, atque ex pari ratione quoad ipsam Ecclesiarum Consecrationem. Hinc sequitur, ut, nisi Superioris accesserit delegatio, mutila hæc, atque infirma Sacerdotum auctoritas, neque in licitum, neque in validum actum erumpere possit.

Cum ramen hi potestatem habeant in Corpus Christi verum;

A summo Pont. delegari possunt ad ea, que pertinent ad Corpus Christi mysticum.

Exemplis agritur: illud Stephani II. de consecratione Ecclesie Monasterii Nonantulani ad rem non facit.

§. 9. S. Thomas, Theologorum facile princeps, in lib. 4. *sententiar. dist. 7. quest. 3. art. 1. questiuic. 3.* asserit, Episcopatum, nihil Sacerdotio superaddere per relationem ad Corpus Domini verum, sed multo potiore jurisdictionem conferre, habito respectu ad Corpus Domini mysticum. Ex quo inferit, Summum Ecclesie Pontificem, Episcoporum omnium caput, in quo potestatis omnimoda residet plenitudo, eam, qua pollet, absolutissimam auctoritatem in Corpus Christi mysticum, hoc est in Ecclesiam, exercere posse, ideoque ad ea perficienda, quæ ad mysticum Christi Corpus quoquomodo pertinent, summo jure Sacerdotibus, qui ex vi Ordinis, ac præcipuo quodam jure Eucharistiæ Sacramentum conficiunt, potestatem conferre, quod tamen Diaconis, qui non habent perficere Corpus Domini verum; jure ac merito denegatur. Huic nixus fundamento S. Doctor affirmat, simplicem Sacerdotem, a Summo Pontifice delegatum, Sacramentum Confirmationis, ac minores Ordines rite ministrare. Quidni ergo & Ecclesias poterit consecrare? Simplices Sacerdotes in extraordinarios Confirmationis, ac minorum Ordinum Ministros pluries fuisse designatos, satis probavimus in prælaudato Tractatu Nostro de Synodo Diocesana. Illud ergo inquirendum superest, quoniam tempore delegatam ad consecrandas Ecclesias jurisdictionem in usum revocaverint.

§. 10. Ad id demonstrandum nonnulli proferunt Diplomata Stephani II. quem putant jus tribuisse S. Anselmo Abbati Monasterii Nonantulani in territorio Mutinensi, ut *Altaria simul, & Ecclesiam, Apostolica auctoritate consecraret*, verba sunt Pontificii Diplomatis apud Ughell. *Ital. Sac. tom. 2. in serie Episcoporum Mutinensium pag. 84. postremæ editionis*, cujus item Diplomatis seriem exhibet Abbas Muratorius *tom. 1. part. 2. scriptor. rer. Italicar. in Opuscul. de Fundatione Monasterii Nonantulani pag. 190.*; ac Bullarium Romanum Romæ excusum anno 1739. *Tom. I. Constitut. 2. inter eas*, quæ Stephano II. adscribuntur, pag. 150. Verum, si Apostolicæ Constitutionis verba paulo accuratius perpendantur, legenti patebit, Stephanum Pontificem Sergio Ravennateni Archiepiscopo, non etiam Abbati Anselmo, Sergii dumtaxat consocio, auctoritatem contulisse, ut S. Silvestri, aliorumque Sanctorum Reliquas deferret Nonantulam, ibique Ecclesiam, ac Altaria initiaret; quandoquidem ea ætate vigeat adhuc mos, & disciplina, quæ insequentibus item temporibus aliquandiu obtinuit, ut nimirum nefas esset Episcopis Ecclesias, inconsulto Pontifice, consecrare. Quo pertinent verba illa Nicolai I. ad Consulta Archiepiscopi Vesonfionensis, relata in cap. 5. *tom. 1. Spicilegii Lucæ d'Achery pag. 597. Quomodo autem Chorepiscopos posse dicimus Ecclesiam consecrare, quas nulli Episcoporum, licet sine Nostro præcepto, secundum sanctas regulas, dedicare? Vetustam hanc Ecclesie disciplinam colligimus ex Can. de locorum 4. de Consecrat. dist. 1.*, atque ex iis, quæ edisserunt Gonzalez in *Cap. Ad hæc, de Consecrat. Eccles. num. 11. in fin.*, Granænet. ad lib. 3.

Decretal. tit. 36. in notis ad Cap. Ad hæc, de Religiosis Domibus, num. 3. & seq., & Garnerius in *notis ad lib. Diurn. Romanorum Pontificum cap. 5. pag. 91.*; Cæterum, ut in viam, a qua paulatim defleximus, regrediamur, Abbatis Nonantulanæ Ecclesiam a Ravennateni Archiepiscopo fuisse initiatam, Auctor est Pater Mabillonius *part. 1. sæcul. iv. Sanctorum Ordinis Benedictini tom. 2. pag. 146. num. 62. editionis Lueensis*, ubi refert geminam in territorio Nonantulano, Stephani Papæ II. jussu, peractam Ecclesiarum Consecrationem; alteram quidem a Geminiano Mutinensi Episcopo, alteram vero ab Archiepiscopo Ravennateni Sergio, qui post absolutum sacri ritus ministerium, tridui spatio cum Anselmo Abbate, ejusque Monachis comoratus est.

§. 11. Hoc igitur monumento posthabito, ad alia progrediamur. Constat cum primis, soli Episcopo jus competere Ecclesias consecratas, si polluantur, reconciliandi; contra vero simplici Sacerdoti id omnino vetitum, quamvis Episcopalis intercefferit delegatio. *Aqua per Episcopum benedicta Ecclesiam reconciliari posse per alium Episcopum, non negamus; per Sacerdotes simplices hoc fieri de cætero prohibentes; non obstante consuetudine Provinciae Bracarensis, quæ dicenda est potius corruptela: verba sunt Gregorii IX. in cap. Aqua, de Consecratione Ecclesie.* Posse tamen Summum Pontificem ejusmodi auctoritatem vel simplici Sacerdoti conciliare, fatetur Abbas in *dicto cap. Aqua*; quodque rem plane conficit, eandem auctoritatem pluries contulisse, testatur Innocentius ad præfatum Caput, *Aqua*, ita scribens: *audivimus ante, quod Papa pluribus Episcopis indulset, quod per simplices Sacerdotes possent reconciliare Ecclesias, aqua tamen per Episcopum benedicta.* Nec desunt e Regularium numero, qui de hujusmodi privilegio sibi plaudant, adhibita tamen aqua ab Episcopo benedicta, ut scite animadvertit P. Bremond Ordinis Prædicatorum *tit. 1. quest. 4. Eadem Basilicæ Vaticanæ Canonice, nimirum Priori, ex Constitutione Innocentii VI. quæ in nupero Bullarii Vaticani tom. 1. pag. 361. late exscribitur; nec non Altaristæ, ex privilegio Urbani V., cujus autographum in Archivio ejusdem Basilicæ servatur, tribuitur facultas, ut Basilicam ipsam, ejusque Cappellas, ac Cœmeteria polluta, aquæ ab Episcopo benedictæ usû, valeant reconciliare.* Hæc tamen in iis dumtaxat Ecclesiis, quas consecratio distinguit, locum habent: fecus pollutæ Ecclesias, quas sola benedictio, non etiam consecratio sanctificavit, reconciliare, cuique Sacerdotum conceditur, adhibita lustrali aqua, citra ullam delegationis necessitatem: si Ecclesia non consecrata, (inquit Gregorius IX. *cap. Si Ecclesia, de Consecratione Ecclesie*) *cujuscumque seminis fuerit, aut sanguinis effusione polluta, aqua protinus exorcizata lavetur, ne Divinæ Laudis organa suspendantur.*

§. 12. Sicuti Ecclesie pollute reconciliatio, ita & solemnis consecratio a Summo Pontifice vel simplici Sacerdoti jure demandatur; esto nec ad explendam pollutam, neque ad consecrandam novam Ecclesiam, fas sit Episcopis simplicis Sacerdotis ministerio uti. Ita censent Azorius *Institut. Moral. tom. 1. lib. 10. cap. 27. quest. 4.* & Anacletus ad *lib. 3. Decretal. tit. 40. §. 2. num. 32. & 33.* Dicitis facta respondent; cum multa suppetant exempla Romanorum Pontificum, qui Abbatibus Regularibus auctoritatem consecrandi Altaria in eorum Ecclesiis erecta, concesserunt. Quod ad Cassinenses Abbates pertinet, luculentissimum privilegium suppetant Constitutiones Prædecessoris Nostri Pii IV. consulendæ

Ecclesiam consecratam, si polluat, a Sacerdotibus ex privilegio Apostolico reconciliari posse, exempla probant quamplurima.

Si vero polluta Ecclesia benedicta tantum fuerit, citra ullum privilegium, poterit a Presbytero reconciliari.

Facultas Altaris consecrandi, ex Indulto Pii IV., Abbatibus Cassinensibus concessa.

Mira Consecratio Sacelli in Monasterio Einsildensi, si vera, in exemplum proferri acquirit.

Diplomata quidem Pauli III. & Pii IV. Einsildensis Monasterii Abbatibus jus tribuunt Ecclesias consecrandi.

Eadem diplomata Nuncii Apostolici sententia probata.

Aliud argumentum ex Abbatis Corbejenfis monumentis petitur.

in tom. I. Bullar. Ordinis Benedictini sub num. 175. & 176.

§. 13. Ab aliis abstinemus exemplis, cum illorum meminerit notissimus Auctor Clericatus *deciſ. 13. de Sacrificio Miſſæ num. 18. & ſeq. & n. 26.* Pari ſententia miſſa facimus, quæ de celeberrimo Einsildensi Monasterio narratur in Opere, cuius titulus: *Idea Congregationis Helveto Benedictinæ*, quod Opus Typis Monasterii S. Galli anno 1702. editum hæc habet pag. 18.: *Ad annum 948. a S. Eberhardo Conradus Constantienſis Episcopus Sacellum consecraturus invitabatur. At prævenit illum in benedictionibus summus e Cælo Sacerdos, illudque Divina manu sacravit, humana, nisi oleum & operam perdere mallet, a Consecratione cessare iuſſa.* Quidquid enim sit de veritate historię, nihil inde, quod Noſtram juvet causam, licet colligere.

§. 14. Illud vero ratum, indubiumque est, Paulum III. Prædecessorem Noſtrum, Abbatem Ludovico, ejuſque in Einsildensi Abbacia Successoribus copiam feciſſe, ut, quandiu hæreses obtinerent, Ecclesias, Oratoria, ac Cœmeteria dedicarent. Pontificum Diploma ann. 1542. die 19. Decembris evulgatum est, quod rursum Pius IV., Noſter item Prædecessor, suis Litteris Apostolicis ann. 1562. nova sanctione roboravit, servato eodem verborum tenore, qui sic habet: *Quod ipse Ludovicus, & pro tempore exiſtens Abbas Monasterii huiusmodi, duranteſque dictis hæreſibus, præſatum Monasterium, & quæcumque ad illud pertinentia, Ecclesias, Oratoria, Cœmeteria, & loca hæcenus consecrata & benedicta, quovis modo pro tempore polluta, reconciliare, & nondum consecrata, & benedicta, nec non Calices, Patenas, Libros, Vestimenta, & alia mobilia, ac etiam Tabernacula custodia Eucharistiæ, consecrare & benedicere.*

§. 15. Neque ejuſmodi privilegia ignota delituere; quo enim tempore Rhodiorum Archiepiscopus Nuncii Apostolici munere in partibus Helveticorum fungebatur, Diplomatum Authographis in iudicium delatis, atque iis probe dilectis, præſatus Archiepiscopus, Partibus hinc inde contradicentibus, hanc contra Ministros Curie Episcopalis Constantiæ sententiam tulit: *viſtis documentis exhibitis, ex quibus conſtat manifeſte, Reverendiſſimos Abbates Einsildenses pro tempore, a biſcentum circiter annis, uſque ad moderna tempora, quamplurimos, & varios actus ſolemnes ac publicos Consecrationis huiusmodi, geſſiſſe, & exerciſſe &c. & dicimus, decernimus, & definitive pronunciamus, Reverendiſſimum Abbatem prædictum manutenuendum, conſervandum, ac defendendum fore & eſſe in quietâ, & pacifica poſſeſſione Juris consecrandi Ecclesias, & Cappellas ſuo Monasterio ſubjectas, & incorporatas, pro ut Nos ipſi manutenuemus, conſervamus, atque defendimus.* Quæ quidem ſententia viget adhuc. Quod si forte eveniat, ut ea in iudicii prosecutione aliquando revocetur, non jam ob defectum Apostolicorum Diplomatum, quæ Abbatibus concessa fuere, id eveniet, sed potius privilegiorum abusus, qui præſinitos limites exceſſit, damnabitur.

§. 16. Præterea extat Elenchus, quem Nos ipſi perlegimus, in quo Ecclesiæ, quas Corbejenſis Abbas dicavit, enumerantur, nec numerantur dumtaxat, sed insuper momenta adduntur, ac probationes compulſate in actibus Tribunalis Romane Rotæ, occasione litis, quæ inter Paderbornæ Episcopum, & memoratum Abbatem exarſit; quam deinde ſequuta eſt decifio Rotalis coram Millino, nunc S. R. E. Cardinali, die 5. Februarii 1745. Porro Corbejenſes Abbates, Apostolicis privilegiis deſtituti, ad ejuſmodi consecrationes perficiendas manum profecto non admoviffent; ex quo indubia reddi-

tur ſententia, quæ docet, Romanum Romanum in poſſe Sacerdotibus, iis potiffimum, qui in Abbates evaſerunt, auctoritatem ad Ecclesias consecrandas conferre; quodque caput eſt, ejuſmodi auctoritatem a Noſtris Prædecessoribus reſta in uſum fuiſſe revocatum.

§. 17. Quo tandem ſpectent, quæ huc uſque narravimus, atque in hac Epiftola, quam tibi damus, collegimus, a Nobis si quæras, ingenuos animi Noſtri ſenſus aperire non dedignabimur. Ad Noſtras pervenit manus Libellus hoc eodem anno Campidonæ editus, cuius titulus: *Triplex Triumphus Campidonenſis*: quod nempe circa consecrationem Abbatialis Ecclesiæ ex Apostolico privilegio a te peractam, totus occupetur. In hoc Libello auctoritas a Nobis tibi collata uſque adeo extollitur, ut *inaudita* dicatur; ejuſmodi privilegii nullum in Monacherum chartis extare veſtigium tuo aſſeritur; tandemque conſeſſio tibi facta facilis nimirum indulgentiæ portentum nominatur, quod Germaniam univerſam in ſui traxit admirationem. Equidem putamus, hæc, atque his ſimilia, magnificis verbis ideo jactari, ut beneficii magnitudo extollatur, atque ut majores Benefactori grates referantur. Haud temere tamen ſuſpicari licet, poſſe nonnullos, ex iis, quæ liberius ſcribantur, in eam adduci opinionem, ut credant, Nos hac in re aliquid, quod Prædecessores Noſtri intactum reliquere, tibi exequendum demandaſſe. Etſi vero a graviore cenſura immune ſit opus, quod Romanus Pontifex ex indita ſibi auctoritate, quam in præſenti cauſa nemo inſiciatur, in actum revocat; nihilominus ad quicumque ambages tollendas, illud tibi ſignificandum duximus, morem hunc deſignandi Abbates, qui Ecclesias Chriſmate per Episcopum benedicto conſecrent, nec novum eſſe, nec a Nobis primo fuiſſe introductum.

§. 18. Equidem Tamburinus hac in re veriffimiffimus, in Opere & loco a Nobis ſupra memorato, ait, ſe neſcire, fuerit-ne unquam Abbatibus collata poteſtas, qua Ecclesias initiarent. Si hac verborum ſervata meſura Libellus loqueretur, jam nullus Noſtræ huic Epiftolæ fuiſſet locus; verum, cum in exaggerationem eſſuſus, moſum exceſſerit, oportuit, ut de iis, quæ & Noſtrum Diploma vindicant, & præpoſteram, quam ex Libello quis haurire poſſet, interpretationem everterent, hic una colligeremus. Quocirca, ut rem hanc paucis conſiciamus, fatemur, te ad consecrandam Abbatialem Ecclesiam a Nobis electum, magno utique, & eximio privilegio fuiſſe decoratum. Ejuſmodi tamen privilegii alia ſuccurrunt exempla, quæ a Noſtris Prædecessoribus ad Nos promanarunt. Multa item ac gravia Nobis præſto fuerunt argumenta, ut petitam delegationem tibi concederemus. Horum nonnulla in Litteris Noſtris Apostolicis die 12. Martii præſentis anni editis indicavimus; alia, multo item in pretio habenda, præterire maluimus; cum nulla Nos adigat ratio, ut imos animi Noſtri reſeſſus ſive tibi, ſive aliis manifeſtemus.

§. 20. Consecratione peracta, ac Libello, cuius ſupra meminimus, evulgato, cum jam nulla tibi ad aliam consecrationem peragendam facultas ſuperreſſet, quandoquidem pro una dumtaxat vice, privilegium conſeſſimus, eſto in cæteris Prædecessorum Noſtrorum Diplomatum favore Abbatum, ejuſmodi limitatio nullibi occurrat, iterum oblati tuo nomine precibus poſtulat, ut Ecclesiam Ordinis S. Francisci intra iurisdictionis tuæ limites erectam, aut ſoluſ, aut una cum Episcopo consecraretur. Verum poſtulatam rejecimus; nec Nobis grave erit in poſtrema harum Litterarum parte rationem, ac cauſas attexere, ob quas privilegium duximus denegandum.

Huius Epiftolæ conſeſſionem cauſa & occaſio.

Privilegium Abbatibus Campidonenſibus conſeſſum, nec novum, nec ſine cauſa.

Altera Abbatibus Campidonenſibus petitio, ut aut ſoluſ, aut una cum Episcopo aliam Ecclesiam consecraret, rejicitur.

Afferitur ratio, cur privilegium alterius conferenda Ecclesie denegetur.

Exponitur quoque, cur consecratio ab Episcopo, ac Abbate infimul non fit peragenda.

Episcopum & Abbatem Ecclesias simul consecrasset, nullo probatur exemplo.

Dat. 16. Novemb. 1748. Pontific. IX.

§. 21. Et primo, quod ad Ecclesie Ordinis S. Francisci consecrationem attinet, jam, ut putamus, eam, que Nobis difficultatem ingerit, rationem facile assequeris. Quod si ea adhuc tibi impervia sit, Nos ultro dabimus. Solida nimirum Nos urget suspicio, ne, grati animi impetu abreptus, eadem repetas, & majori fortasse verborum vi, ac amplitudine ingemines, que in Libello de triplici Triumpho nuper conscripta sunt. Quod vero alteram postulati partem attingit, de consecrationis ritu ab Episcopo ac Abbate infimul peragendo, id Ecclesie moribus, ac disciplinae nullatenus Nobis consonare videtur. Porro si de Sacerdotum degradatione casus incidat, possunt sane, ex prescripto Synodi Tridentine Sess. 13. cap. 4. de Reform. Episcopi atque Abbates ad id exequendum una convenire. Si privilegia, que summi Pontifices electis Episcopis nonnunquam concessere, inspiciamus, haud insciamur, Episcoporum consecrationem, que a tribus Episcopis perficienda esset, ab eorum uno, ac duobus sive Abbatibus, sive aliis in Ecclesiastica dignitate constitutis, impleri posse; cum aliquando difficile admodum sit, tres Episcopos una convenire; nec invalida, sed solum illicita sit Episcopi consecratio, quam unus peragit Episcopus citra Apostolicam dispensationem, ut ex communiori opinione docent Caballutus in Noit. Ecclesiast. seculi IV. ad Can. 4. Nicenum, Christianus Lupus ad Concilia Generalia & Provincialia tom. 1. pag. 29. & pag. 33. Juvenin de Sacramentis dissert. 9. de Ordinibus in specie quest. 1. de Episcopatu cap. 4., Cardinalis Gotti de Eucharistia tom. 15. de Episcopatu dub. 4. §. 1. & 2.

§. 22. At vero nullum suppetit exemplum, quod in Ecclesiarum consecrationibus, Episcopum atque Abbatem una componat. Defunt Pontificum Privilegia; Episcoporum dispensationes frustra quaeruntur, cum nequeant Episcopi Abbates in consecrationum Communiistros designare. Nec mirum subeat, si nulla occurrunt exempla, que hac in re Abbates Episcopis addant confocios, cum possint Episcopi, seculo alterius ministerio, consecrationis munus obire. Neque Abbatum ministra manus Episcopo, qui Ecclesiam consecrat, pondus addit, aut numerum, ut in Sacerdotum degradatione, aut Electi consecratione revera superaddit. Mirari quoque non debes, si asseramus, Episcopis jus nullum esse, ut in Ecclesiis dicandis, Abbates in Communiistros assumant; quandoquidem Abbates & simplices Sacerdotes pari in numero habendi. Nequit Sacerdos in Communistrum eligi ab Episcopo; nec Abbas igitur poterit in Communistrum designari. Hec sunt, que, rerum circumstantiis ita suadentibus, tibi duximus significanda. Interim vero tibi, tuisque Confratribus Apostolicam Benedictionem impartimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorum die 16. Novemb. 1748. Pontificatus Nostri Anno Nono.

Sanctissimi Domini Nostri Benedicti PP. XIV. Epistola secunda, ad R. P. Engelbertum Abbatem Monasterii Campidonensis, de Consecratione Ecclesie S. Apollinaris Romae a Sanctitate Sua peracta.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

PERACTA a Nobis est Consecratio Ecclesie S. Apollinaris, electo in Communistrum Cardinale Gentili Episcopo Praenestino, & universo Cardinalium adstante Collegio. Sacris Ritibus, qui cum intra, tum extra Ecclesiam prescribuntur, initium Nos ipsi dedimus, iidemque supremam manum imposuimus; que vero ab initio ad exitum intercurrent opera, Cardinalis Communiister implevit. Ara major Nostro sumptu erecta, Nostri item manibus dicata est; nec alius, praeter Nos, Graecas, Latinaeque Alphabeti Literas super cineres exaravit. Interim vero Cardinalis Confocius, & Coadjutor, Pontificalibus indumentis ornatus, Faldistorio insidens, expleto consecrationis ritu, Missam ad Altare a Nobis pridem dicatum, de more celebravit; fas enim Episcopo consecranti, Romano Pontifici id permittente, Missam alteri Sacerdoti celebrandam committere, ni pares ad id agendum suppetant vires; ut Nobis plane contigit, qui idcirco in privata Apostolici Palatii Nostri Cappella sacrum pridem obivimus. Quo item tempore solemnem Altaris Consecrationem peregrimus, Dilectus Filius Noster Carolus Albertus Cavalcini primo Episcopus, mox Sanctae Romanae Ecclesie Cardinalis, in Ecclesia Beatae Virginis dicata, ac S. Apollinaris Templo ita contermina, ut unum veluti Corpus cum illo constituat, Nostro jussu Altare Sacro Ritum initiavit.

§. 2. Cumque ad Nostram deveniret notitiam, praedictam methodum adhibitam, a nonnullis fuisse reprobata, eo sub obtentu, quod integra Ecclesie Consecratio aut a Nobis fieri, aut integra alteri demandari debebat, non inopportuna esse arbitrati sumus, tibi, Dilecte Fili, in hac secunda epistola aperire consilii Nostri rationes, ob quas Ecclesie Sancti Apollinaris Consecrationem peregrinus modo supra exposito; tibi enim hac ipsa die aliam scripsimus epistolam de Ecclesiarum Consecratione tractantem.

§. 3. Cardinalis Bona Rer. Liturgicar. lib. 1. cap. 20. num. 3. affirmat, Sacrum Ecclesias dicandi Ritum e veteri in novum Testamentum, atque ab Apostolis in eorum Successores fuisse translatum. Non eadem tamen Ecclesie disciplina in Consecrationibus peragendis ubique semper obtinuit. Eusebius, qui veterem dedicationum Ritum exhibet, neque Benedictiones aquae lustralis usu, neque Cruces Sacro inungendas Chrismate, unquam commemorat: ex quo Dalaeus in Tract. adversus traditiones Latinorum lib. 3. cap. 15. perperam infert, sacros hocce Ritum tunc temporis nondum obtinuisse: Imo vero Dalaeo adhuc deterior Josua Arndius in Lexico Ecclesiasticarum antiquitatum pag. 1085. non veretur asserere, veteres Ecclesiarum consecrationes solis precibus, concionibus, atque hymnis fuisse institutas, quam sententiam sibi adoptavit Gotofredus Vvictus de altaribus cap. 11. num. 15. Hec tamen, que ab Haereticis infano ore jaectantur, inania sunt, nec ulli subnixi fundamento. Si enim, ut scire ratiocinatur Si-

IV.

Quomodo dedicatio Ecclesie S. Apollinaris peracta fuerit, enariatur.

Ratio adhibita in dedicatione Communiistri exponitur.

Dedicationum ritus in Ecclesia perantiquis ac myseris refertus.